

lehmad tulnud, ommeti polle pima tulnud ja kewvade olgo meel hea, kui veel hinge jávad! Agga nüüd ma ennam sedda rummalust ei tahha fallida, vaid lähhen isse saggidaste játrele matoma. Ja perre töid párast peab ka uuk sedjužt tullema, et sõminne polle essite lialt wäggew ja párast hopis lohhi."

Weel lissas Æomas: „Kes ei püa rahhemat fullutada, kui teminal igga aasta fátte tuldeb, se lähheb pea tallust wälja. Kes ollati wööttab laenufs, kas leiba, kas rahva, kas millo, kas heino ede muud, olgo kùl et súggise ennamiste tasub jälle, et se olle ialg ikuaks perresse jámas. Maggasit aidab said ehitud, et seige surema hadda aial, kui wilja öppardust olnud, walla rahwasfoaks leiba ja ei sa lia kassu püüdjattest tööseks petteitud. Agga mitto mõtleb: „Se jo peab nenda ollema, ja maggasit on feks, et peab wöetama! — Kes kiratse miratse ellawad ühheit páwast teise, wata need sõwad wilja, mis nemmad veel polle fátte sanud, ja kui súggise ka siwad hästi wilja, suur wölg

sõbb sedda torraga árra, ja perremehhe ait ommeti tühhi! Õnneks kui Jouloni weel leiba ommaast käest! Wannal aial sedda rummalat wisi ni laialt ei olnud; ei olnud maggasit, kust joudis laenufs wöötta, agga wilja hoiti parreminne. Laen on wölg, ja wöslalinne ei woi röömsauste ellada olgo siis et mäksab wölliad árra ja ei te ennam uut wölda. Agga kes ei mäksa wölliad árra, se petteb liggimist, ja petus langeb kahhemõrra temma ennes peale. Teised lähhered kõrvuaks temma wassto ja ei tahha petlikule ennam ühtegi laenata. Mis siis tehha? Kes ausaste ei tahha ellada, se lähheb kõroks! Puid marrastada moisa metsast, naabri perre heinama pedlit, warga marrat peita, seeldud kaupe aiada — wata seül koera tõ! Sündda kurr, ja tigge, ja furradi kõisis! Agga ohhafaiti wigimarijo ei forjata! — Tahhab teine nisuggusele head öppetust anda, siis temma peab kuulma: „Ei mitte! meie jáme ifka wanna wisi járel teggema, otsekui meie wannemad, ja wannemate wannemad on tänud!” Nenda wäletamad ülesannetumad ja leotavad wannemad, kes am-